

## Október 22. Kordula és Szevérus napja

Kordula egy a Tizenegyezer Szűz közül, aki a legenda szerint a hajóban rejtőzött, amikor társait kivégezték. Másnap azonban önként jelentkezett a vértanúságra. Hajóval a kezében szokták ábrázolni. Tisztelete egy apáca (reclusa) látomása nyomán a X. századtól kezdve bontakozik főleg a Rajnavidéken.

Egy szűz pedig, kinek neve vele Kordula, féltében egy hajóban azon éjjel elrejtezett vala, de maga másnap ő jó akaratjával kijelenté magát és mártíromságnak koronáját vevé Istenül. De hogy ez szűznek ünnepét nem illenék az egyéb szűzekkel, azért, hogy az egyéb szűzekkel nem martizáltatott vóna. Ez Szent Kordula sok idő elmúlván, ott nagy Kolóniában egy kúfalban rakott penitenciatartó asszonyembernek megjelenék, parancsolván, hogy ez szűzek ünnepe után másodnapon ünnepén es üljék. Ez mártíromságát kedig szenvedék az megmondott szent szűzek Urunk Jézus Krisztusnak születése után 452. esztendőben. Amen.

Hazai patrocíniumáról nem tudunk, hajdani tiszteletéről mégis tanúskodik Németlipcse (Deutsch Lipsch, Partizánská Lupča) szárnyasoltárának (1450) táblaképe, amely éppen Orsolya társaságában ábrázolja.

Kordula nevének, emlékezetének a későbbi magyar jámborságban teljesen nyoma vész, csak egyetlen, nyilván naptári terminusból származó népi regula fűződik hozzá: a zalaszentbalázsiak először Orsolya, vagy Kordula napján fűtenek be pozdorjával a cserépkályhába.

Szevérus a IV. században, Ravennában élt. Takácsként kereste kenyerét. Amikor a püspök meghalt, a legenda szerint galamb szállott a fejére, ezért őt választották püspökké. Ekkor felesége és leánya kolostorba vonult. Hamarabb meghaltak a püspöknél, közös sírba temették őket. A legenda úgy mondja, hogy Szevérus elmondván miséjét, élve ment le közéjük a megnyílt sírba. Szavára a halottak középen adtak neki helyet. Ezután ő is kiadta lelkét. Ereklýei hosszú viszontagság után Erfurt városába, a szövőipar egyik jelentős középkori székhelyére kerültek. A tiszteletére szentelt székesegyház európai rangú műemlék.

Szevérus a takácsok, kendő- és harisnyaszövők védőszentje. Tisztelete a céhesség, mesterlegények vándorlása, német települők révén hazánkban is virágzott. A névhasznosság

alapján olykar Severinus híres kölni püspökkel (okt. 23) is összetévesztették.

Szevérus szövőiparáról máig jelentős szász Nagydisznód (Heltau, Cisdie) szárnyasoltárának (1525) két táblaképén is feltűnik.

A soproni takácsoknak a Háromkirályok mellett Szevérus (Severinus?) volt a középkori társpatrónusa. A barokk időkben a pápai, tatai német csapók, ványolók is védőszentként tisztelték.

A XVIII. század tömeges délnémet bevándorlásaiból és a magyar mesterlegények külföldi, elsősorban birodalmi útjaiból érthető, hogy a század derekán már virágzó szegedi magyar céh is őt választotta védőszentjéül. A céhzászlón azonban jellemző tévedésből S. SEVERIN EPISC: ORA PRO NOBIS olvasható. A két egyforma bensőséggel tisztelt németországi szent hasonló neve az utókor tudatában összefolyt. A céhzászlón a szent teljes püspöki díszben, három orsóval tűnik föl. Feje körül csillagok, továbbá az ország és Szeged címere. A másik oldalon a Boldogasszony képe látható.

Forrás: [B&acute;lint S&acute;ndor &Uuml;NNEPI KALEND&Aacute;RIUM II. Szent Istv&acute;n T&acute;rsulat, Budapest, 1977. 395-396.](#)

és [B&acute;lint S&acute;ndor &Uuml;NNEPI KALEND&Aacute;RIUM II. Szent Istv&acute;n T&acute;rsulat, Budapest, 1977. 396-397.](#)